

№ grupy	GRUPA ZAROBKOWA	Dla świadków zamieszkałych w siedzibach sądów okręgowych	Dla świadków zamieszkałych w innych miejscowościach
		zł.	zł.
IV.	i osoby, których zarobek dochodzi podobnych granic	1 —3	1 —2
	Właściciele i dzierżawcy gospodarstw wiejskich, z których intrata zapewnia im całkowite utrzymanie, o ile nie tylko kierują gospodarstwem rolnem i nadzorują je, lecz zmuszeni są sami także pracować w tem gospodarstwie i którzy wykażą, że przez stratę czasu ponoszą w swoim zarobkowaniu dotkliwy uszczerbek	1 —3	1 —3]
V.	Nauczyciele prywatni, osoby z wykształceniem uniwersyteckim lub podobnym zawodem, inni świadkowie nie należący do grupy I—IV, którzy wykażą, że przez stratę czasu ponoszą w swoim zarobku dotkliwy uszczerbek	2 —8	2 —5

§ 6. Przy stosowaniu taryfy należy zazwyczaj wymierzać wynagrodzenie według unormowanych kwot minimalnych; wolno jednak uwzględniać warunki bytu i zarobkowania poszczególnych do tej samej grupy należących osób i w miarę tego przyznawać im wynagrodzenie wyższe niż kwoty minimalne.

Pozatem można przyznawać kwoty niższe od kwot minimalnych, jeżeli ze względu na stosunki miejscowe i osobę świadka minimalna kwota wynagrodzenia taryfowego byłaby widocznie zbyt wysoką.

§ 7. Oskarżyciel prywatny nie ma prawa żądać przyznania należności świadka; inni poszkodowani mają to prawo tylko wówczas, gdy ich wezwano celem przesłuchania jako świadków.

§ 8. Funkcjonarjuszom państwowym w czynnej służbie (art. 1 i art. 102 ustawy z dnia 9 października 1923 r.—Dz. U. R. P. № 116 poz. 924) należy przyznawać koszta podróży i dietyienne według norm ustanowionych dla podróży służbowych, jeśli okoliczności, o których zeznawać mają, pozostają w związku z wykonaniem ich urzędu lub służby.

Przepis ustępu pierwszego nie stosuje się do niższych funkcjonarjuszów państwowych, jeśli przybywają z miejscowości odległej nie ponad 15 kilometrów od siedziby sądu wzywającego.

Jeśli według niniejszego paragrafu państwowym funkcjonarjuszom wezwanym w charakterze świadków

nie należą się koszta podróży i dietyienne według norm ustanowionych dla podróży służbowych, stosuje się pod względem wynagrodzenia tych osób wezwanych w charakterze świadków postanowienia ogólne.

Przepisy ustępu pierwszego i drugiego niniejszego paragrafu stosuje się także do funkcjonarjuszów państwowych, konwojujących osoby wezwane do sądu.

§ 9. Adwokaci i notariusze, kandydaci adwokatury i notariatu nie mogą domagać się wynagrodzenia według taryfy adwokackiej lub notarialnej. Wynagrodzenia za stratę czasu mogą oni żądać tylko o tyle, o ile takie prawo przysługuje wogóle świadkom (§ 4).

§ 10. Sposób wynagrodzenia osób wojskowych w czynnej służbie, którzy stają jako świadkowie przed sądem karnym, znajdującym się poza ich miejscem służbowym określają osobne przepisy.

§ 11. Uchyła się przepisy sprzeczne z niniejszym rozporządzeniem.

§ 12. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie na obszarze, na którym obowiązuje austriacka ustawa o postępowaniu karnem z r. 1873, z dniem 1 stycznia 1925 r.

Minister Sprawiedliwości: *Wł. Wyganowski*

Minister Skarbu: *W. Grabski*

964.

Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Skarbu

z dnia 22 października 1924 r.

w sprawie wynagrodzenia osób wojskowych, wzywanych w charakterze świadków w postępowaniu karno-sądowym na obszarze mocy obowiązującej austriackiej ustawy o postępowaniu karnem.

Na zasadzie § 383 ustawy o postępowaniu karnem w brzmieniu ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 67 poz. 453) zarządza się co następuje:

§ 1. Osobom wojskowym, pozostającym w czynnej służbie, wzywanych w charakterze świadków przez sąd karny, znajdujący się poza ich miejscem służbowym, należy przyznawać koszta podróży i dietyienne według norm, ustanowionych dla podróży służbowych osób wojskowych, jeśli okoliczności, o których zeznawać mają, pozostają w związku z wykonaniem ich stanowiska lub służby.

Mimo istnienia tych warunków przepis powyższy nie ma zastosowania do osób, które nie posiadają stopnia oficerskiego (równorzędnego) i przybywają z miejscowości, odległej nie ponad 15 kilometrów od siedziby sądu wzywającego.

§ 2. Jeśli według niniejszego rozporządzenia osobom wojskowym wezwanym w charakterze świadków nie należą się koszta podróży i dietyienne według norm ustanowionych dla podróży służbowych, stosuje się pod względem wynagrodzenia tych osób

wzewanych w charakterze świadków postanowienia ogólne.

§ 3. Postanowienia niniejszego rozporządzenia o kosztach podróży i dietach dziennych osób wojskowych, które zeznawać mają o okolicznościach pozostających w związku z wykonywaniem przez nich stanowiska lub służby, stosuje się również do osób wojskowych, konwojujących osoby wzwane do sądu.

§ 4. Oznaczenie wynagrodzenia i zarządzenie wypłaty należy do sądu. Jeżeli władza wojskowa zawiadomi sąd, zanim ten wypłaci świadkowi wynagrodzenie, iż świadek otrzymał od władzy wojskowej zaliczkę na wynagrodzenie, natenczas potrąca się tę zaliczkę z przyznanego świadkowi wynagrodzenia i przekazuje ją właściwej władzy wojskowej.

§ 5. Uchyła się przepisy sprzeczne z niniejszym rozporządzeniem.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie na obszarze mocy obowiązującej austriackiej ustawy o postępowaniu karnem z dniem 1 stycznia 1925 r.

Minister Sprawiedliwości: *Wł. Wyganowski*

Minister Skarbu: *W. Grabski*

965.

Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Skarbu

z dnia 22 października 1924 r.

w sprawie wynagrodzenia funkcjonariuszów państwowych oraz wojskowych, wzywanych w charakterze świadków w postępowaniu karnosądowym na obszarze mocy obowiązującej rosyjskiej ustawy postępowania karnego.

Na zasadzie art. 979 ros. ustawy postępowania karnego w brzmieniu ustawy z dnia 25 lutego 1921 r. (Dz. U. R. P. № 30, poz. 169) zarządza się co następuje:

§ 1. Funkcjonariusze państwowi (art. 1 i art. 102 ustawy z dnia 9 października 1923 r.—Dz. U. R. P. № 116 poz. 924) oraz wojskowi, o ile nie podpadają pod przepis art. 978² u. p. k., w razie wzwania ich w charakterze świadków do sądu odległego ponad 15 wiorst od miejscowości, w której urzędują, otrzymują kosztą przejazdu i diety w wysokości, określonej dla funkcjonariuszów państwowych oraz dla wojskowych, delegowanych w sprawach służbowych, jeśli okoliczności, o których zeznawać mają, pozostają w związku z wykonywaniem ich stanowiska lub służby.

§ 2. Przepis § 1 stosuje się także do funkcjonariuszów państwowych oraz do wojskowych w razie, gdy osoby te konwojują wzwanych do sądu.

§ 3. Poza przypadkiem przewidzianym w § 1 przyznaje się funkcjonariuszom państwowym oraz wojskowym wzywanim w charakterze świadków wynagrodzenie na ogólnych zasadach (art. 978² i art. 979 u. p. k.).

§ 4. Znosi się przepisy sprzeczne z niniejszym rozporządzeniem.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie na obszarze mocy obowiązującej rosyjskiej ustawy postępowania karnego 1 stycznia 1925 r.

Minister Sprawiedliwości: *Wł. Wyganowski*

Minister Skarbu: *W. Grabski*

966.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 27 maja 1924 r.

o umundurowaniu urzędników kontroli skarbowej.

Na zasadzie art. 9 ustawy z dnia 14 grudnia 1923 roku o uprawnieniach organów wykonawczych władz skarbowych (Dz. U. R. P. z r. 1924 № 5, poz. 37) zarządza się co następuje:

§ 1. Urzędnicy kontroli skarbowej, jako organa wykonawcze władz skarbowych w dziale podatków pośrednich (akcyz) i monopolów obowiązani są do noszenia w służbie munduru wedle zasad poniżej przedstawionych.

Kobiety w służbie podatków pośrednich (akcyz) i monopoli używane do rewizji kobiet noszą w służbie jako odznaki służbowe opaski sukienne koloru zielonego z napisem czarnym „Kontrola Skarbowa”. Opaski te nosi się na lewym ramieniu.

§ 2. Zasadniczy kolor munduru urzędników kontroli skarbowej szaro niebieski. (Wzór munduru patrz załącznik).

Mundur składa się z:

- a) kurtki,
- b) spodni,
- c) płaszcz,
- d) czapki.

ad a) Kurtka: kroju polskiego, w stanie wcięta, zapinana na 5 złotych guzików, z naszytymi dwoma kieszeniami ściętymi, zapinanymi na jeden guzik złoty. Długość kurtki taka, aby dół poły dotykał do płaszczyzny siedzenia przy postawie siedzącej. Kołnierz stojący bez patek z wypustkami koloru ciemnozielonego. Przy mankiecie rękawów po jednym guziku złotym.

ad b) Spodnie: długie lub krótkie do butów wysokich z ciemno zieloną wypustką z boku.

ad c) Płaszcz: dwurzędowy po sześć guzików złotych z każdej strony. Kołnierz wykładany bez patek z ciemno-zielonemi wypustkami; dwie kieszenie boczne z klapami; z tyłu płaszcz, wciętego w stanie, dragon zapinany na dwa złote guziki. Mankiety rękawów z wykładami.

ad d) Czapka (rogatywka) z rogami łagodnie zaokrąglonemi z sukna mundurowego z daszkiem skórzanym czarnym, wokoło otoku wypustki koloru ciemnozielonego. Na czapce nad otokiem złoty orzeł państwowy długości 4 cm. Nad daszkiem złoty pasek (podpinka).

Oznaki stopni służbowych.

§ 3. dla urzędników XI stopnia służbowego: na zewnętrznej stronie rękawów kurtki i płaszcz